

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 352/2017-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 15. júna 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Lajosa Mészárosa predbežne prerokoval sťažnosť Podunajského múzea v Komárne – Duna Menti Múzeum Komárom, Palatínova 13, Komárno, zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Roman Blažek, s. r. o., Pohraničná 4, Komárno, v mene ktorej koná advokát JUDr. Roman Blažek, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Cdo 221/2013 a jeho rozsudkom z 21. decembra 2015, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Podunajského múzea v Komárne – Duna Menti Múzeum Komárom, o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. apríla 2016 doručená sťažnosť a 25. apríla 2016 doplnenie sťažnosti Podunajského múzea v Komárne –

Duna Menti Múzeum Komárom, Palatínova 13, Komárno (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Cdo 221/2013 (ďalej aj „napadnuté konanie“) a jeho rozsudkom z 21. decembra 2015 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ si žalobami doručenými Okresnému súdu Komárno (ďalej len „okresný súd“) uplatnil voči [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaný v 1. rade“) a [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaný v 2. rade“) nárok na zaplatenie sumy 3 883,69 € s príslušenstvom a proti [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaná v 3. rade“) a žalovanému v 2. rade nárok na zaplatenie sumy 2 738,50 € s príslušenstvom z titulu neoprávnene vyplatenej odmeny za vykonanú prácu.

Konanie o predmetných žalobách okresný súd spojil na spoločné konanie a rozhodol o nich čiastočným rozsudkom č. k. 6 C 153/2009-332 zo 17. apríla 2012 tak, že žalovaného v 1. rade zaviazal zaplatiť sťažovateľovi časť uplatneného nároku a rovnako tak v časti uplatneného nároku zaviazal aj žalovanú v 3. rade. V špecifikovanej časti okresný súd žaloby sťažovateľa zamietol.

Proti tomuto rozsudku okresného súdu podali odvolanie žalovaní v 1. a 3. rade, o ktorom rozhodol Krajský súd v Nitre (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 9 Co 218/2012, 9 Co 219/2012-406 z 28. februára 2013 tak, že vo vyhovujúcich výrokoch rozsudok okresného súdu zmenil a žalobu voči žalovaným v 1. a 3. rade zamietol.

Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd napadnutým rozsudkom z 21. decembra 2015 tak, že dovolanie zamietol.

Sťažovateľ namieta, že najvyšší súd porušil ním označené práva z dôvodu, že v napadnutom rozsudku nedal dostatočné odpovede na jeho dovolacie námietky. Napadnutý

rozsudok najvyššieho súdu nie je takto podľa sťažovateľa riadne odôvodnený. V tejto súvislosti sťažovateľ ďalej uvádza:

„Porušovateľ sa v odôvodnení svojho rozhodnutia zaoberal iba niektorými dôvodmi dovolania sťažovateľa, no nie všetkými napriek tomu, že sa jedná pre vec o viac než podstatné dôvody. Ide o rezignáciu na existenciu ustanovenia § 49 ods. 4 a 5 Zákonníka práce, porušenie zásady rovnakého postavenia strán, dobromyseľnosť žalovaných a najmä o skúmanie, či vôbec došlo ku vzniku bezdôvodného obohatenia, ktoré porušovateľ nezistil, čiže podľa jeho názoru ku vzniku bezdôvodného obohatenia vôbec nedošlo bez toho, aby sa vyjadril ku konkrétnym a podrobným námietkam sťažovateľa.

Mimo vyhodnocovacej pozornosti porušovateľa v tejto súvislosti takto zostala námietka sťažovateľa, podľa ktorej žalovaní poberali odmenu za prácu niekoľkonásobne vyššiu, ako bola stanovená právnym predpisom v danom prípade zák. č. 553/2003 Z. z. o odmeňovaní niektorých zamestnancov pri výkone práce vo verejnom záujme. Jedná sa o regulovanú, zákonom obmedzenú výšku odmeny. Je preto v rozpore s princípmi základnej logiky ak zamestnanec zamestnaný na kratší pracovný čas zarába podstatne viac, ako ten pracovník, ktorý má pracovnú zmluvu na riadny pracovný čas - žalovaný v rade 1. najmenej jedenásť násobne viac a žalovaná v rade 3. najmenej päť násobne viac. Obaja žalovaní okrem toho boli zamestnaní v riadnom pracovnom pomere u iného zamestnávateľa. Porušovateľ to nepochopiteľne odobril svojím rozhodnutím bez riadneho odôvodnenia.

Pre nedostatok dôvodov porušovateľovho rozhodnutia nie je možné zistiť aký zaujal názor na námietky sťažovateľa, ktoré sú uvedené v posledných siedmych odsekoch dovolania sťažovateľa. Postupoval tak, ako keby v dovolaní ani neboli uvedené...“

Sťažovateľ ďalej poukazuje na relevantnú judikatúru najvyššieho súdu a ústavného súdu týkajúcu sa požiadaviek na odôvodnenie súdnych rozhodnutí.

Sťažovateľ na základe uvedených skutočností navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa... na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy... a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru... postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Cdo 221/2013 porušené boli.

2. *Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Cdo 221/2013 zo 21. decembra 2015 zrušuje a vec vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.*

3. *Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť sťažovateľovi... trovy konania v sume 303,16 EUR do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu na účet jeho právneho zástupcu...“*

V doplnení sťažnosti doručenom ústavnému súdu 25. apríla 2016 sťažovateľ namieta, že postupom najvyššieho súdu v napadnutom konaní a jeho rozsudkom bolo porušené aj „*právo na predvídateľnosť rozhodnutia ako aj právo účastníka konať pred súdom*“, pričom odkazuje v tomto smere na relevantnú judikatúru ústavného súdu a najvyššieho súdu.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd

na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať taký návrh, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený posudzovať právne názory všeobecného súdu a preskúmať ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (*mutatis mutandis* I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Integrálnou súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace

s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III. ÚS 209/04).

Aj Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že čl. 6 ods. 1 dohovoru zaväzuje súdy odôvodniť svoje rozhodnutia, ale nemožno ho chápať tak, že vyžaduje, aby na každý argument strany bola daná podrobná odpoveď. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia. Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie vyplývajúcu z čl. 6 ods. 1 dohovoru, možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu. Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, bod 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. 5. 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998).

Najvyšší súd napadnutým rozsudkom z 21. decembra 2015 zamietol dovolanie sťažovateľa, poukázal na rozsudky okresného súdu a krajského súdu v prerokúvanej veci a taktiež na obsah dovolania. V tejto súvislosti v rozsudku uviedol:

«Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca (ďalej aj „dovolateľ“). Žiadal, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu v zmeňujúcej časti spolu s rozhodnutím súdu prvého stupňa zrušil a vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Dovolanie formálne odôvodnil dôvodmi uvedenými v ustanovení § 241 ods. 2 písm. a/, b/ a c/ O. s. p. Namietal, že nesprávnym postupom odvolacieho súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom podľa § 237 písm. f/ O. s. p. Tento nesprávny postup mal podľa neho spočívať v tom, že odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa zmenil a žalobu zamietol namiesto toho, aby ho zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. Uviedol,

že pokiaľ odvolací súd právne posúdil prejednávajúcu vec inak ako prvostupňový súd, tak zásada dvojinštančnosti konania vyžadovala rozsudok súdu prvého stupňa zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Ďalej namietal, že mu bolo znemožnené brániť sa proti skutkovým záverom odvolacieho súdu o dobromyseľnosti žalovaných 1/ a 3/.»

Následne najvyšší súd uviedol v napadnutom rozsudku tieto vlastné právne závery:

«Za nedôvodnú považoval dovoláciu námietku týkajúcu sa údajného odňatia možnosti žalobcovi konať pred súdom tým, že odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvého stupňa namiesto toho, aby ho zrušil a vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. Podľa názoru dovolacieho súdu postup odvolacieho súdu bol v súlade s ustanovením § 220 O. s. p., podľa ktorého odvolací súd rozhodnutie súdu prvého stupňa zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie (§ 219), ani na jeho zrušenie (§ 221 ods. 1). Uvedené ustanovenie aj v spojení s ustanovením § 221 ods. 1 O. s. p. priamo predpokladá možnosť iného právneho posúdenia veci odvolacím súdom a z tohto dôvodu zmenu rozhodnutia prvostupňového súdu, a to buď pri nezmenenom skutkovom stave veci, alebo na základe iného skutkového stavu, ku ktorému dospel odvolací súd po zopakovaní, prípadne aj po doplnení vykonaného dokazovania.

V prejednávanej veci nešlo ani o príklad prekvapivého rozhodnutia, a teda o porušenie zásady dvojinštančnosti konania. Od začiatku konania bolo nesporné, že predmetom konania je nárok žalobcu týkajúci sa pracovnoprávneho vzťahu, ktorý mal vzniknúť medzi účastníkmi uzavretím dohôd označených ako „Dohody o vykonaní práce“. Oba sudy v základnom konaní aplikovali na daný prípad rovnaké ustanovenia Zákonníka práce (najmä § 226). Prekvapivosť rozhodnutia odvolacieho súdu nebola založená ani tým, že súd prvého stupňa pri posudzovaní uplatneného nároku ako nároku z bezdôvodného ustanovenia vychádzal z ustanovení Občianskeho zákonníka o bezdôvodnom obohatení, zatiaľ čo odvolací súd poukazoval na § 222 ods. 6 Zákonníka práce, pretože táto okolnosť nebola pre rozhodnutie podstatná. Podstatné totiž bolo to, že kým prvostupňový súd dospel k záveru, že bezdôvodné obohatenie na strane žalovaných 1/ a 3/ vzniklo v žalobe tvrdeným spôsobom, odvolací súd na základe iného skutkového stavu, zisteného po zopakovaní a doplnení dokazovania, dospel k zásadne inému záveru, t. j. že bezdôvodné obohatenie takýmto spôsobom nevzniklo a nebol preukázaný jeho vznik ani iným spôsobom. Ďalšia argumentácia odvolacieho súdu poukazujúca na to, že nebola preukázaná skutočnosť

o nedobromyseľnosti žalovaných (ktorá by mohla mať právny význam len by bol preukázaný vznik bezdôvodného obohatenia), nemohla byť prekvapivá aj z dôvodu, že už prvá reakcia žalovaných na žalobu, vyjadrená v odpore proti platobnému rozkazu, spočívala v ich tvrdení (obrane), že nevedeli a z okolností ani nemohli predpokladať, že ide o sumy žalobcom ako zamestnávateľom nesprávne určené, alebo omylom vyplatené. Žalobca teda o týchto tvrdeniach žalovaných vedel a mal možnosť na ne reagovať, čo napokon aj čiastočne urobil už vo vyjadrení k podanému odporu.

Odvolačiemu súdu nemožno vyčítať ani to, že zmenou rozsudku súdu prvého stupňa neumožnil žalobcovi preukázať nedobromyseľnosť žalovaných ich údajnou vedomosťou o neprimeranosti poskytovanej mesačnej odmeny (mzdy). Žalobca totiž v žalobe odôvodnil uplatnený nárok tým, že namiesto toho, aby odmena uvedená v dohodách o vykonaní práce bola žalovaným vyplatená iba raz po vykonaní pracovnej úlohy, bola im táto neoprávnene vyplácaná opakovane mesačne po celú dobu trvania týchto dohôd. Pokiaľ v priebehu konania začal odôvodňovať uplatnený nárok inými, resp. aj inými skutkovými okolnosťami (tým, že dohody o vykonaní práce sú neplatné a medzi účastníkmi vznikol pracovný pomer na kratší pracovný čas, a že poskytnutá mesačná mzda - odmena - bola neprimeraná), mal k dispozícii procesnú možnosť premietnuť túto skutočnosť do návrhu na zmenu žaloby. O zmenu návrhu ide totiž aj vtedy, ak sa požaduje rovnaké plnenie, ale na základe iného skutkového stavu, než aký bol opísaný v návrhu, a to buď celkom nového, alebo doplneného o ďalšie rozhodujúce skutočnosti. Ak žalobca takúto možnosť nevyužil a napriek tomu, že bol v konaní zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, návrh na zmenu žaloby nepodal, sám sa dostal do procesnej situácie, ktorá nastala, a musí znášať dôsledky z toho vyplývajúce (dôsledky neunesenia povinnosti tvrdiť rozhodujúce skutočnosti, keďže ním tvrdené skutočnosti týkajúce sa toho, akým spôsobom malo bezdôvodné obohatenie vzniknúť, si vzájomne odporovali, a teda sa vylučovali). V súvislosti s tým nemožno prehliadať, že žalobca na pojednávaní pred odvolacím súdom prostredníctvom svojho zástupcu vyhlásil, že sa stotožňuje s dôvodmi prvostupňového rozsudku, teda aj so záverom, že bezdôvodné obohatenie na strane žalovaných vzniklo tým, že žalobca im bezdôvodne vyplácal dohodnutú odmenu za pracovnú úlohu v každom mesiaci, resp. za každý mesiac trvania pracovnoprávneho vzťahu, hoci túto odmenu mal vyplatiť len raz po dokončení pracovnej úlohy.

Aj keď samotné právne posúdenie veci odvolacím súdom dovolateľ nenapadol, resp. bližšie neodôvodnil, považuje dovolací súd za potrebné uviesť, že právny záver odvolacieho súdu o neopodstatnenosti žaloby voči žalovaným je správny. Tento právny záver zodpovedá skutkovému stavu vyplývajúcejmu z dokazovania zopakovaného a doplneného odvolacím súdom. Ak totiž bolo odvolacím súdom zistené, že odmena dohodnutá so žalovanými, bola dohodnutá ako mesačná odmena, nemohlo na ich strane vzniknúť bezdôvodné obohatenie spôsobom tvrdeným v žalobe žalobcom. Keďže súčasťou zisteného skutkového stavu veci zároveň neboli iné okolnosti, ktoré by mohli zakladať vznik bezdôvodného obohatenia, bola žaloba voči žalovaným správne zamietnutá.»

Vychádzajúc z obsahu sťažnosti, ústavný súd sa v rámci predbežného prerokovania sústredil na posúdenie, či sa najvyšší súd ústavne akceptovateľným spôsobom vysporiadal s dovolacími námietkami sťažovateľa, ktorými odôvodňoval prípustnosť dovolania, sledujúc pritom skutočnosť, či nemožno sťažnosť v tejto časti považovať za zjavne neopodstatnenú.

Vychádzajúc z citovaného, ústavný súd zastáva názor, že najvyšší súd sa v napadnutom rozsudku ústavne konformným spôsobom zaoberal kľúčovými dovolacími námietkami, ktoré sťažovateľ uplatnil vo svojom dovolaní smerujúcom proti napadnutému rozsudku krajského súdu, pričom právne závery, ktoré k nim zaujal, sú primeraným spôsobom odôvodnené a zodpovedajú obsahu a zmyslu právnych noriem, ktoré najvyšší súd pri rozhodovaní o dovolaní aplikoval. Najvyšší súd sa vysporiadal s existenciou dovolacieho dôvodu podľa § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku – vysporiadal sa s tým, či boli dané dôvody na vydanie zmeňujúceho rozsudku v odvolacom konaní, a s tým, či bola porušená zásada dvojinštančnosti konania. Vysporiadal sa aj s námietkou sťažovateľa týkajúcou sa dobromyseľnosti žalovaných, ktorú títo uplatnili už v odpore proti platobnému rozkazu s tým, že k tejto obrane žalovaných sa sťažovateľ aj vyjadril. Poukázal tiež na námietku sťažovateľa o neprimeranosti vyplatenej odmeny žalovaným v 1. a 3. rade, ktorú podľa najvyššieho súdu sťažovateľ relevantne neuplatnil vo svojej žalobe, keď svoj nárok založil na odlišnom skutkovom základe. Vychádzajúc z uvedeného, je podľa názoru ústavného súdu napadnutý rozsudok najvyššieho súdu z ústavného hľadiska akceptovateľný

a udržateľný a nesignalizuje takú príčinnú súvislosť medzi ním a sťažovateľom označenými právami, ktorá by zakladala reálnu možnosť vysloviť ich porušenie po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

Ústavný súd poukazuje na to, že súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je povinnosť súdu akceptovať dôvody prípustnosti opravného prostriedku uvádzané sťažovateľom, v dôsledku čoho ich „nerešpektovanie“ súdom ani nemožno bez ďalšieho považovať za porušenie označeného základného práva podľa ústavy a práva podľa dohovoru. V inom prípade by totiž súdy stratili možnosť posúdiť, či zákonné dôvody prípustnosti alebo neprípustnosti podaného dovolania boli vôbec naplnené. Takýto postup a rozhodnutie dovolacieho súdu Občiansky súdny poriadok výslovne umožňuje, preto použitý spôsob v konkrétnych prípadoch nemohol znamenať odoprenie prístupu sťažovateľa k súdnej ochrane v konaní o mimoriadnom opravnom prostriedku.

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že medzi postupom najvyššieho súdu v napadnutom konaní a jeho rozsudkom z 21. decembra 2015 a obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorých vyslovenia porušenia sa sťažovateľ domáha, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení.

Ústavný súd preto sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Po odmietnutí sťažnosti ako celku bolo bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi uplatnenými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. júna 2017